

עפ"ת (באר שבע) 55868-05-25 - הייתם עאמר - נ' מדינת ישראל - פרקליטות מחוז דרום פלילי

עפ"ת (באר-שבע) 55868-05-25 - הייתם עאמר - ע"י נ' מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז דרום פלילימחוזי באר-שבע

עפ"ת (באר-שבע) 55868-05-25

הייתם עאמר - ע"י

ב"כ עו"ד משיעל יוסף

נגד

מדינת ישראל - ע"י פרקליטות מחוז דרום פלילי

בית המשפט המחוזי בבאר-שבע

[10.08.2025]

כבוד השופטת גילת שלו

מהות הערעור: ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום לתעבורה באילת (כב' השופט ג' אדלמן), בתיק פ"ל

11142-01-23 מיום 24/3/25.

החלטה

נגד המערער הוגש ביום 18.1.23 לבית המשפט לתעבורה באילת כתב אישום, בו יוחסו לו עבירות של נהיגה תחת השפעת סמים, נהיגה בקלות ראש וללא חגורת בטיחות, כאשר על פי הנטען ביום 14.3.22, נהג המערער ברכב בעיר אילת, כשהוא נתון תחת השפעת סמים ובדגימת שתן שנלקחה ממנו התגלה תוצר חילוף חומרים של החומר הפעיל בקנביס, בכמות הגדולה מ-2000ng/ml וכן החומר הפעיל בקנביס בכמות של 6.5ng/ml, בקלות ראש וכשאינו חגור בחגורת בטיחות.

לאחר שההליכים בתיק הותלו בשל אי איתורו של המערער, הוגשה ביום 25.2.25 בקשה לחידוש ההליכים, יחד עם אישור מסירה שנערך ע"י שוטר ולפיו המערער חתם על זימון ליום 24.3.25 בשעה 09:00 (להלן- אישור המסירה). משהמערער לא התייצב לדיון האמור, הוא נשפט בהעדרו לעונשים הבאים: פסילה בפועל למשך 24 חודשים, פסילה על תנאי וקנס בסך 1,500 ₪.

ביום 6.4.25 הגיש המערער בקשה לביטול פסק הדין, בטענה כי לא קיבל הזמנה לדיון וכי נגרם לו עיוות דין כתוצאה משפיטתו בהעדרו. בית המשפט קמא (כב' השופט ג' אדלמן) דחה את הבקשה בהחלטה מנומקת מיום 10.4.25; וביום 5.5.25 דחה גם בקשה "לעיון חוזר" שהגיש המערער. על כך הוגש הערעור שבפניי.

במסגרת הערעור חזר ב"כ המערער על הטענה כי המערער לא קיבל הזמנה לדיון ביום 24.3.25, וטען כי מהתיק עולה כי פרט לשיחה טלפונית של מזכירות בית המשפט עם המערער שלא היתה ברורה, אין בתיק זימון כדיון. כן טען ארוכות (הרבה מעבר לטענות שהועלו בפני בית המשפט קמא) בדבר עיוות הדין שנגרם למערער כתוצאה משפיטתו בהעדר, באשר מדובר במי שיש לו רשיון לקנביס רפואי.

הערעור נקבע תחילה לדיון ליום 4.6.25. רק ביום 1.6.25 הגיש הסגור בקשת דחיה לאור תיקים אחרים הקבועים ביומנו, והדיון נדחה ליום 2.7.25.

בבוקר הדין הגיש הסגור בקשת דחיה בה ציין, כי בהיותו בדרך לדין הודיע לו המערער כי הוא "נפל על רגלו ומתקשה להזיזה ולעמוד עליה לרבות הפגיעה מלווה בכאבים עזים וכעת הוא נמצא אצל רופא המשפחה שסביר להניח יורה על העברתו לבית חולים להמשך טיפול...". על כן החליט ב"כ המערער לשוב למשרדו וכאמור ביקש לדחות את הדין. במעמד הדין, ביקשה ב"כ המשיבה כי המערער ימציא מסמכים רפואיים ואם לא יעשה כן, ביקשה למחוק את הערעור, תוך שציינה כי מדובר בפעם השנייה שמתבקשת דחיה בסמוך למועד הדין.

בהחלטתי מיום 2.7.25 קבעתי כי על המערער להגיש מסמכים רפואיים התומכים בבקשתו עד ליום 7.7.25, וכי אם לא יוגשו המסמכים במועד או שיוגשו מסמכים שמהם לא עולה מניעה להתייבבות לדין, תשקל מחיקת הערעור. רק ביום 17.7.25 הגיש ב"כ המערער תעודת מחלה לא מפורטת, לפיה המערער אינו יכול לעבוד מיום 2.7.25 ועד 17.7.25 (מדובר בתעודה שנחתמה רק ביום 16.7.25); ובהחלטתי מאותו מועד צוין כי אין בתעודה הרפואית כדי להסביר את אי התייבבותו של המערער לדין, וכי עליו להגיש מסמך מתאים עד ליום 20.7.25. ביום 24.7.25 הגיש ב"כ המערער שני מסמכים רפואיים מיום 16.7.25 ומיום 23.7.25 לפיהם המערער הלן על קושי בהליכה ובעמידה והגבלה בתנועות לאחר נפילה בבית ועל כן הופנה למכון רנטגן. לא הוגשה כל תעודה רפואית שיש בה להעיד כי ביום הדין המערער היה אצל רופא ונבדק, כפי שטען בא כוחו בבקשה, ועל כן ציינתי בהחלטה מיום 27.7.25 כי לא נראה שסיבה מוצדקת מנעה מהמערער להתייבב לדין בפני.

ב"כ המערער עתר לתת למערער הזדמנות נוספת להתייבב ולשטוח את טענותיו בפני בית המשפט ושב על טענותיו בדבר עיוות הדין שנגרם לו, תוך שהציע "לקנוס" את המערער ב-1,000 ₪ בשל אי התייבבותו. לאחר שעיינתי בטענות הצדדים ובמלוא החומר, לרבות בתיק בית המשפט קמא, ומצאתי כי המערער לא התייבב לדין בערעור ללא שהראה סיבה מוצדקת לכך, ובשים לב גם להתנהלותו בבית המשפט קמא, כפי שיפורט להלן, אני נעתרת לבקשת המשיבה, ומורה על מחיקת הערעור.

למעלה מן הצורך אציין, כי אף לא מצאתי ממש בערעור גופו. כאמור, בתיק בית המשפט קמא קיים אישור מסירה שנחתם ע"י המערער בפני שוטר. על המערער מוטל הנטל להראות כי נפל פגם באישור המסירה ולא די בטענה סתמית כי לא מדובר בחתימתו; ובענייננו לא הוצגה כל עילה לפקפק באישור המסירה. בנוסף, כעולה מהמסמכים בתיק, ביום 14.2.23 (לפני התליית ההליכים) נעשתה פניה של מזכירות בית המשפט במסגרת "מזכירות יוזמת" על מנת להודיעו על הדין שנקבע ליום 20.3.23, וצוין, כי למרות שהמערער זוהה, הוא ניתק את הטלפון מספר פעמים, והגם שאין בכך משום זימון כדן, הדבר מצביע על התנהלותו של המערער.

אשר לטענות בדבר עיוות דין, לא מצאתי בהן ממש. כפי שציין בית המשפט קמא, איסור על נהיגה תחת השפעת סם חל גם במקרה בו מדובר במי שמשתמש בסם ברשיון, ודומה כי גם ב"כ המערער אינו חולק על כך שזהו המצב החוקי. למעלה מן הנדרש אציין, כי למרות טענות שונות שהעלה, ב"כ המערער לא צירף כל אסמכתא בדבר הרשיון של המערער לשימוש בסם, לגבי מועד הוצאתו, כמויות השימוש שהותרו לו וכיוצ"ב. זאת ועוד, בגזר הדין נשפט המערער לעונש המינימום הקבוע בחוק לעבירה בה הורשע, למרות שנשפט בהעדר ולמרות הריכוז הגבוה של החומר האסור, כך שלא ניתן לומר כי נגרם לו עיוות דין.

נוכח כל האמור, משניתנה למערער ההזדמנות לשטוח את טענותיו הן בפני בית המשפט קמא והן בפני ערכאת הערעור, אך הוא בחר שלא להתייבב לדיונים, אין לו להלין אלא על עצמו; ונוכח הרציונל העומד מאחורי אותן הוראות מיוחדות שנקבעו ל"עבירות קלות", שמכוחן נשפט המערער בהעדרו, דהיינו הצורך בקיצור ויעול ההליך בעבירות אלו, אין מקום לאפשר לו הזדמנות נוספת לעשות כן. על כן, כאמור, הערעור נמחק.

המזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לב"כ הצדדים.

ב"כ המערער יודיע למערער תוכן ההחלטה, ויבהיר לו החובה להפקיד את רשיון הנהיגה שלו בהתאם להחלטות בית המשפט קמא, אם לא עשה זאת עד כה.

ניתנה היום, ט"ז אב תשפ"ה, 10 אוגוסט 2025, בהעדר הצדדים.